

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 9/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpeného JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom, Námestie SNP 17/29, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 12 Co 5/2020-42 z 27. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej iba „sťažovateľ“), právne zastúpeného JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom, Námestie SNP 17/29, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu Banská Bystrica (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 5/2020-42 z 27. februára 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 35/2016 (ďalej aj „pôvodné konanie“) domáhal voči žalovanému – ██████████, zaplattenia sumy 150 eur s príslušenstvom. Nárok uplatňoval na tom skutkovom a právnom základe, že od žalovaného kúpil a následne reklamoval omietku, ktorá bola použitá na fasáde rodinného domu. Táto reklamácia bola uplatnená po 12 mesiacoch od kúpy tovaru. Žalovaný si k vybaveniu reklamácie obstaral aj odborné vyjadrenie výrobcu omietky spoločnosti ██████████, a reklamáciu zamietol. Sťažovateľ si dal vypracovať znalecký posudok a v konaní uplatňoval sumu, ktorú mal vynaložiť za vyhotovenie tohto posudku, a to s ohľadom na právnu úpravu § 18 ods. 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Rozsudkom okresného súdu č. k. 14 C 35/2016-74 zo 16. septembra 2016 v spojení s rozhodnutím krajského súdu č. k. 13Co/306/2017-110 z 22. januára 2019 bola žaloba zamietnutá a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 20. marca 2019.

3. Sťažovateľ sa žalobou zo 4. júna 2019 vedenou na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 19/2019 domáhal obnovy pôvodného konania. Okresný súd uznesením č. k. 13 C 169/2019-28 zo 7. novembra 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) žalobu na obnovu konania odmietol ako zjavne nedôvodnú a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol:

„... oba predložené listinné dôkazy nie sú spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pretože pokiaľ ide o list spoločnosti ██████████

spol. sr.o. zo dňa 18.03.2019 jeho podstatou je, že daná spoločnosť ako výrobca omietky neposkytuje služby znalca v oblasti stavebníctva a jej vyjadrenie o omietke zo dňa 17.10.2013 nie je odborným posudkom. Ustanovenie § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa však neobsahuje pojem znalecký posudok, ale pojem odborné posúdenie, ktoré je definované v § 2 bod 3. písm. n) zákona o ochrane spotrebiteľa. Pričom z daného ustanovenia nevyplýva, že by toto odborné posúdenie muselo byť vykonané len znalcom z príslušného znaleckého odboru. Pokiaľ súd v pôvodnom konaní sp. zn. 14C/35/2016, dané odborné vyjadrenie uznal ako majúce a spĺňajúce všetky zákonné náležitosti odborného vyjadrenia v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, išlo v danom ohľade o právne posúdenie veci, na ktorom nemôže nič zmeniť vyjadrenie samotného výrobcu omietky, ktorý uviedol, že nie je znalcom v odbore stavebníctvo. Podstatou obnovy konania nie je opätovné prehodnocovanie právnych záverov, ktoré už uskutočnil súd v pôvodnom konaní.

Pokiaľ ide o druhý predložený dôkaz - list [REDACTED] 21.05.2019, je irelevantné, že daná spoločnosť za svoje odborné vyjadrenie, ktoré bolo podkladom pre vybavenie reklamácie nefakturovala žalovanému ako predávajúcemu žiadnu čiastku. Je potrebné vychádzať z toho, že z ustanovenia § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že bez ohľadu na výsledok odborného posúdenia nemožno od spotrebiteľa vyžadovať úhradu nákladov na odborné posúdenie ani iné náklady súvisiace s odborným posúdením, a zároveň z toho, že v zmysle § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa náklady odborného posúdenia, ako aj všetky ostatné s tým súvisiace účelne vynaložené náklady znáša predávajúci, a to bez ohľadu na výsledok odborného posúdenia. Teda obe uvedené zákonné ustanovenia riešia otázku, kto náklady na odborné vyjadrenie a s tým súvisiace náklady uhrádza, nevyplýva však z nich, že takéto odborné vyjadrenie by nemohlo byť poskytnuté bezodplatne. Preto ani tento predložený dôkaz nie spôsobilý privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Zároveň vo vzťahu k obom predmetným listinným dôkazom je potrebné uviesť, že išlo o odpovede na dopyty žalobcu na výrobcu omietky, pričom žalobca však žiadnym spôsobom nepreukázal, čo alebo aká okolnosť mu bránila tieto dopyty na výrobcu omietky realizovať a následne odpovede na ne predložiť konajúcemu súdu už v pôvodom konaní sp. zn. 14C/35/2016, Súd žiadnu takúto okolnosť zo žaloby na obnovu konania nemal

za preukázanú, a preto vyhodnotil, že ani pri jednom z týchto listinných dôkazov žalobca nepreukázal, že ich nemohol konajúcemu súdu predložiť už v rámci a počas pôvodného konania sp. zn. 14C/35/2016.“

4. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 12 Co 5/2020-42 z 27. februára 2020 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Krajský súd v odôvodnení okrem iného konštatoval:

„Vo vzťahu k prvej odvolacej námietke žalobcu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci odvolací súd uvádza, že nezistil dôvodnosť tohto odvolacieho dôvodu, pretože žiadne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie nezistil.

Žalobca žalobu na obnovu konania odôvodnil ustanovením § 397 písm. a) CSP, pričom ako dôkaz predložil dva listy od [REDAKOVANÉ] zo dňa 18. 03. 2019 a 20 dňa 21. 05. 2019. Poukázal predovšetkým na obsah listu zo dňa 18. 03. 2019, ktorým spoločnosť zaujala stanovisko k vyjadreniu [REDAKOVANÉ], pričom uviedla, že dokument zaslaný žalobcom nie je odborným posudkom, pretože podľa jeho názvu ide o vyjadrenie k omietke Ceresit CT 174 na objekte rodinného domu žalobcu. V predmetnom liste spoločnosť tiež uviedla, že neposkytuje služby znalca v oblasti stavebníctva, a dokument nie je znaleckým posudkom, ale objektivizovaný popis podmienok a stavu zo dňa 15. 10. 2013. Odvolací súd však dáva do pozornosti hlavne poslednú vetu z listu uvedenej spoločnosti v znení „Vzhľadom na obsah vyjadrenia, ktorý dostatočne presne podrobne opisuje skutočnosti týkajúce sa stavby a odbornosť pána [REDAKOVANÉ] nemáme výhrady k obsahu tohto dokumentu.

S poukazom na záver listu od [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 18. 03. 2019 je zrejmé, že potvrdila správnosť záverov zistených [REDAKOVANÉ], a zároveň potvrdila aj jeho odbornosť na posúdenie zisťovaných skutočností. Predmetný listinný dôkaz teda nevyvracia záver, že by vyjadrenie zo dňa 17. 10. 2013 nemohlo byť považované za odborné posúdenie podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa, tak ako to tvrdí žalobca. Práve naopak potvrdzuje správnosť záverov súdu prvej inštancie v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen sp. zn. 14C/35/2016.

Žalobca tiež namietal, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom neuviedol žiadne konkrétne dôvody pre uvedené tvrdenie.

Odvolací súd nezistil opodstatnenosť ani tohto odvolacieho dôvodu pri závere o zjavnej neopodstatnenosti žaloby na obnovu konania. Prvoinštančný súd postupoval vo veci v súlade s príslušnými ustanoveniami § 397 a nasl. CSP a vzhľadom na dôvod, pre ktorý sa žalobca domáhal obnovy konania dospel k záveru, že žaloba žalobcu na obnovu konania je zjavne nedôvodná, keďže dôkaz ktorý' žalobca predložil zjavne nie je spôsobilý k tomu, aby žalobcovi privodil priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie plne stotožnil. Žalobca argumentoval v žalobe na obnovu konania novými dôkazmi a to dvomi listami, ktoré však podľa ich obsahu nie sú spôsobilé žalobcovi privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.“

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje:

„... dôkazy, ktoré sťažovateľ predložil, neexistovali v čase vydania rozhodnutia v pôvodnom konaní. Tieto dôkazy žalobca teda nemohol použiť v pôvodnom konaní, a to aj preto, že vzhľadom na ustálenú súdnu prax dôvodne očakával, že súd v pôvodnom konaní jeho návrhu vyhovie. Žalobca preto v pôvodnom konaní nemal dôvod dopytovať výrobcu na výrobcu omietky a následne tieto odpovede na ne predložiť konajúcemu súdu už v pôvodnom konaní sp. zn. 14C/35/2016.

Po skončení pôvodného konania žalobca realizoval dopyt na výrobcu omietky s výsledkom, ktorý predložil súdu v tomto konaní a teda je z časového hľadiska zrejmé, že ich nemohol konajúcemu súdu predložiť už v rámci a počas pôvodného konania sp. zn. 14C/35/2016.

... predložené listinné dôkazy vyvracajú závery súdu prvej inštancie v konaní 14C/35/2016, v ktorom súd list uvedenej spoločnosti zo dňa 17.10.2013 považoval za odborné posúdenie v zmysle § 2 bod 3 písm. n) zákona o ochrane spotrebiteľa.

... každé rozhodnutie súdu musí vychádzať z takého výkladu príslušnej právnej normy, ktorý zodpovedá obsahu takejto právnej normy. V opačnom prípade treba považovať odôvodnenie rozhodnutia za arbitrárne a takýto výklad súdu za postup, ktorý by bol v rozpore nielen s článkom 152 ods. 4 Ústavy SR, ale aj s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR...

Len absolútny súlad skutkového stavu s právnou normou je výrazom spravodlivosti, nezávislosti a nestrannosti súdnictva, čo v sebe implikuje požiadavku na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, aby z neho bola stránka spravodlivosti, nezávislosti a nestrannosti už na prvý pohľad zjavná.

Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR... Podobne aj článok 6 ods. 1 Dohovoru zaručuje právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia...

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej skoršej judikatúre uviedol, že právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nie je právom absolútnym, na strane druhej odôvodnenie musí byť dostatočné predovšetkým vo vzťahu k určitému špecifickému argumentu uplatnenému sťažovateľom, pretože pokiaľ súd určitý argument uplatnený sťažovateľom úplne ignoruje, potom z jeho rozhodnutí nie je možné zistiť, či sa k tomuto argumentu zabudol vyjadriť alebo či ho považoval za irelevantný alebo nepodstatný.

Za arbitrárny, resp. nie dostatočne odôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorého interpretácia je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe, teda odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax...“

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu, uznesenie krajského súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti krajskému súdu vytýka, že odôvodnenie jeho uznesenia je nedostatočné, nezodpovedá požiadavkám kladeným naňho ústavou, dohovorom a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

17. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05).

Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

18. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

19. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

20. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

21. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania vád zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

23. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

24. Ako vyplýva z už citovaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017, porušenia práva na spravodlivý súdny proces, od ktorého sa odvíja prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, sa súd môže dopustiť aj tým spôsobom, že poruší právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, a pokiaľ sťažovateľ namieta nenáležité odôvodnenie uznesenia krajského súdu, je zrejmé, že sťažovateľ sa mohol ochrany svojich práv domáhať prostredníctvom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

25. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľ možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) nevyužil, dovolanie nepodal. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno preto nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a túto možnosť sťažovateľ v tomto prípade mal.

26. Keďže sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho prípadu ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

27. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť ako neprípustnú.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených (návrh na zrušenie uznesenia krajského súdu a vrátenie veci, návrh na priznanie náhrady trov konania) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu